

Θανάσης Σινάνης

Ο Ζωγράφος και συγγραφέας Γιώργος Μιχελακάκης

Ο Κόσμος δημοσιεύει σε συνέχειες, το βιβλίο του Γιώργου Μιχελακάκη: «Η Ελπίδα σε Κρίση, Κουλτούρα και Τέχνη στην εποχή της παγκοσμιοποίησης» που εξετάζει τη διαδρομή των Ελλήνων μεταναστών της Αυστραλίας, στην τέχνη, κατά την περίοδο από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι τις ημέρες μας.

Το βιβλίο κυκλοφόρησε το 2017 από τις εκδόσεις ΕΟΘΙΝΟΝ. Όποιος επιθυμεί να παραγγείλει το βιβλίο μπορεί να επικοινωνήσει με τον συγγραφέα στα EMAIL gmichelapaint@gmail.com ή eothinon@gmail.com. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να στείλετε email στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις gmichelapaint@gmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

Το έργο του, ξεπερνάει σε στέρψη και το λογοτεχνικό έργο της Ελίζας Γεωργάκη, το οποίο όπως θα δούμε, είχε αρχικά κάποια στοιχεία αναφοράς στον εξωτερικό κόσμο. Το έργο του Σινάνη από την αρχή κοιτάει προς τα μέσα.

Μέρος 2^ο

Για τα παιδιά που ήρθαν με τους γονείς τους στην Αυστραλία σε πολύ μικρή ηλικία και δεν επέστρεψαν για να ζήσουν στην Ελλάδα, οι μνήμες της πατρίδας μοιάζουν να είναι μακρινές, και δεν παίζουν σημαντικό ρόλο στην ενήλική ζωή τους, σε αντίθεση με τα όσα βίωσαν μέσα στο μεταναστευτικό σπίτι, το Σαββατιανό σχολείο, την ελληνική παροικία και την ευρύτερη κοινωνία. Έτσι και στη ζωγραφική του Σινάνη, δεν έχουμε κανένα ίχνος θύμησης από την Ελλάδα, τον τόπο της καταγωγής του. Όμως η μεγάλη αντίθεση μεταξύ του σπιτιού και της αυστραλιανής κοινωνίας, καθόρισε από την αρχή το εσωτερικό τοπίο της ζωγραφικής του. Στη δουλειά του δεν εμφανίζονται συμβολισμοί ή μεταφορές που να παραπέμπουν περιγραφικά στο μεταναστευτικό σπίτι και την κοινωνία γενικότερα. Η ζωγραφική του, μοιάζει από τις πιο αποστερημένες σε μεταφορές και συμβολισμούς του δημόσιου χώρου. Το έργο του, ξεπερνάει σε στέρψη και το λογοτεχνικό έργο της Ελίζας Γεωργάκη, το οποίο όπως θα δούμε, είχε αρχικά κάποια στοιχεία αναφοράς στον εξωτερικό κόσμο. Το έργο του Σινάνη από την αρχή κοιτάει προς τα μέσα. Είναι σαν να μην βγήκε ποτέ από ένα δωμάτιο, στο οποίο δεν υπάρχει παράθυρο για να κοιτάξει προς τα έξω. Αντίθετα, το έργο των λογοτεχνών και ζωγράφων που εξετάσαμε μέχρι τώρα, κινείται σε μια πορεία κατεύθυνσης από τον δημόσιο στον ιδιωτικό χώρο, αλλά το έργο του Σινάνη βρίσκεται από την αρχή σ' αυτό το χώρο που λέγεται ιδιωτικό σπύλαιο.

Είδαμε πως στη ζωγραφική του Παπαλιώζη, η ανθρώπινη φιγούρα παραπέμπει στον μετανάστη εργάτη. Στη φωτογραφική δουλειά του Λυσιώτη,

Πορτρέτο νέου. Ελαιογραφία σε μουσαμά, Σίδνεϊ 1992

Κορίτσι. Σχέδιο σε χαρτί, Λονδίνο 2002

ο άνθρωπος παρουσιάζεται αρχικά ως θύμα του καπιταλισμού, και στη συνέχεια ως θύμα της θλίψης που τον κυριεύει. Στην Τουρβά το γυναικείο σώμα είναι αθέατο ως εργατική δύναμη, και μόνο ως αισθητικό αντικείμενο γίνεται ορατό, σύμφωνα πάντα με τις επιταγές της αγοράς. Στον Κυπραίο το σώμα παραμορφώνεται από τους εσωτερικούς ψυχολογικούς κραδασμούς. Σε όλους αυτούς του ζωγράφους, η ανθρώπινη φιγούρα είναι μια εξωτερική πραγματικότητα, η οποία αντιμετωπίζεται ψυχολογικά. Όμως στον Σινάνη, η ανθρώπινη φιγούρα είναι περισσότερο μια εσωτερική ψυχολογική πραγματικότητα, και λιγότερο μια αντικειμενική πραγματικότητα. Στο έργο του, η εικόνα που κυριαρχεί είναι η γυναικεία φιγούρα: Το ερωτικό στοιχείο υπερισχύει από κάθε τι άλλο, και ανατρέπει την εικόνα της πρώτης γενιάς, η οποία λειτουργεί στα πλαίσια της αστικής αντίληψης για την δημόσια εμφάνιση του προσώπου, και για την αναγκαιότητα μιας τυπο-

ποιημένης και αξιοπρεπούς συμπεριφοράς. Στη ζωγραφική του Σινάνη, έχει απορριφθεί ο καθωσπρεπισμός και το πολιτικά ορθό. Οι γυναικείες φιγούρες δείχνονται σε στάσεις και προσωπικές στιγμές, χωρίς να λαμβάνονται υπ' όψη οι καλοί τρόποι και οι ηθικές συμβάσεις. Επειδή η εικονογραφία αυτή είναι αποτέλεσμα του ανδρικού πόθου, ο οποίος δεν τιθασεύεται στο πεδίο του εγώ από το υπερεγώ, έχουμε μια κατάσταση αδιαφορίας απέναντι στο πρόσωπο, ως σταθερή εξωτερική ταυτότητα, η οποία φέρει πίσω της ορισμένη παιδεία και εμφανίζεται κατά τρόπο ώστε να γίνεται πρόδηλος ο εσωτερικός κόσμος και η εσωτερική καλλιέργεια της. Οι γυναίκες στην ζωγραφική του Σινάνη, δεν είναι πραγματικές. Θυμίζουν ως προς αυτό, τα γυναικεία ονόματα στην ποίηση του Τσαλουμά, ή τις γυναίκες στα κείμενα του Τζουμάκα. Είναι εικόνες κατασκευασμένες φανταστικά από την λήμπιντο, η οποία είναι τυφλή και ναρκισσοιστική.